Nora og hjertegrana

Mormor Inga

Denne boken tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelboken! Den er laget akkurat slik din egen blir, med bildene og valgene som vises ved siden av, og viser hvordan en fortelling fra Saga til deg kan se ut. Bla, les og forestill deg barnet ditt som helten i sitt eget eventyr.

Det luktet våte løv og kald morgen da Nora kneppet igjen den lille ryggsekken sin. I den lå tegneblokken, tre fargeblyanter og et eple med en bulk som så ut som en liten munn. Mormor Inga holdt en flettet kurv i hånden. «I dag skal vi lete etter kantareller til sopppaien min», sa hun. «Hvis skogen er i humør.»

Nora myste mot trærne ved veien. «Du har jo det hemmelige soppstedet ditt.» Mormor Inga smilte så kinnene ble runde. «Jeg har gått dit siden jeg var liten.» Nora dro glidelåsen helt opp til haken. «Da tar vi én ting om gangen», sa hun. «Først finner vi skogen.»

Skogen begynte bak en gammel stein ved veikanten. Der skulle den smale stien gå inn, sa Mormor Inga. Men små bjørketrær sto midt i den, og bregnene hadde lagt de grønne fjærene sine over bakken.

Mormor Inga gikk noen skritt til venstre, så noen til høyre. Hun så på en mosegrodd stubbe og rynket på nesen. «Nei. Den så ikke slik ut da jeg var seks.» Nora så på kurven. Den var tom, tom, tom. «Kanskje stien har flyttet på seg?» spurte hun. Mormor Inga lo litt, men ikke så mye. «Stier flytter sjelden på seg. De kan forsvinne.» Nora så inn mellom trærne. Der inne lå mosen som en grønn pute.

Nora ville ikke snu hjemover med en tom kurv og en paiform som ventet. Hun pekte på mosen mellom furutrærne. «Du sa at man går over mosen først. Det husker jeg.»

«Det sa jeg nok», sa Mormor Inga. Nora satte støvelen ned på en åpen flekk, så den andre. Hun gikk rundt små planter som akkurat hadde stukket opp av jorden. «Én ting om gangen», sa hun. «Først mosen.» Mormor Inga holdt seg rett bak henne, nær nok til å hjelpe hvis en stein var glatt. «Du kan være stileter», sa hun. Nora løftet haken. Det hørtes ut som en jobb med veldig viktige lommer.

Etter mosen reiste det seg en maurtue ved en fururot, brun og rund som en stikkete pute. Maurene løp opp og ned, opp og ned, med barnåler og bitte små ting i munnen. Nora bøyde seg fram, men holdt hendene bak ryggen.

«Forbi maurtuen», sa hun. «Det var neste ting!» Mormor Inga nikket. «Du hørte bedre etter på fortellingen min enn jeg gjorde.» Nora tok en krokete vei rundt tua. «De har nok å gjøre allerede.» På den andre siden hørtes en tynn klukking, nesten som om noen hvisket i en vannkanne. Nora stanset så brått at Mormor Ingas kurv svingte til. «Hører du?»

Bekken glitret mellom steiner som var mørke av vann. I en stille kulp snurret gule løv rundt, rundt, rundt. Mormor Inga pekte på en gammel gren over vannet. «Den pleide å være broen min.»

Nora så på den glatte grenen, så på Mormor Inga. «Vi trenger ingen bro. Vi skal langs bekken, ikke over.» Hun fulgte kanten og steg over en rot. Mormor Inga kom etter, så nær at støvlene deres nesten rørte hverandre. «Én ting om gangen», sa Nora. «Nå bekken.» Men da vannet svingte bak et kratt, reiste berget seg foran dem. Det så mye større ut på nært hold.

«Opp på berget med utsikt», sa Nora. Det hadde Mormor Inga fortalt om en gang, da hun tegnet små sopper på Noras serviett ved kjøkkenbordet. Nora fant en bred, tørr klippe. Hun satte støvelen stødig, tok tak i en grov rot og klatret.

«Sakte», sa Mormor Inga rett bak henne. Nora ville skynde seg, men trakk pusten og flyttet én hånd om gangen. Helt øverst børstet hun barnåler av kneet. «Én ting om gangen», mumlet hun. Der var ingen kantarell. Bare stein, lyng og en stor himmel. Kurven hang fortsatt tom ved Mormor Ingas side.

Fra berget så Nora bekken blinke som et krokete bånd mellom trærne. Bjørketrærne var gule, grantrærne nesten svarte. Et eller annet sted der nede var Mormor Ingas sted, selv om det gjemte seg veldig godt.

«Hvilken gran var det?» spurte Nora. Mormor Inga la hånden over øynene og lette. «En stor gran. Men en skog har ganske mange graner.» Nora satte seg på huk og tegnet i grusen: en maurtue, en bekk, et berg. Hun laget en gran med mange raske streker, men fingeren stanset midt på stammen. «Vent», sa hun. «Du fortalte noe mer om den granen.»

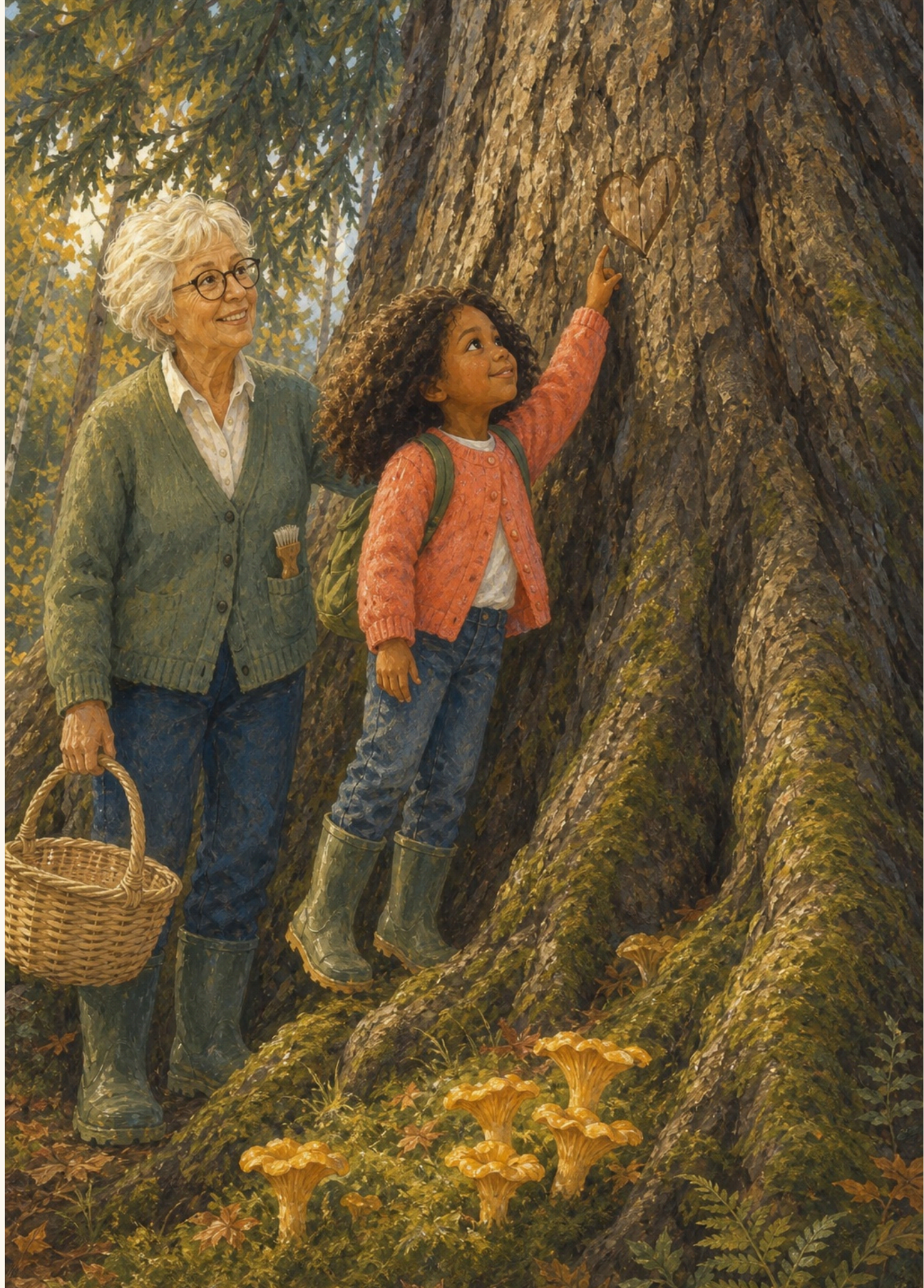

Mormor Inga så på Noras tegning i grusen. «Jeg fortalte om ...» Hun knep øynene sammen. Nora tegnet et hjerte midt på granens stamme.

«Hjertet!» sa hun. «Det er et hjerte skåret inn i den store granen.» Mormor Inga la hånden mot pannen. «Akkurat. Storebroren min skar det da han var liten, og jeg syntes det var veldig fint.» Nora pekte mot en gran som stakk opp med bred, mørk krone. «Den der er størst.» Mormor Inga myste ned mot trærne. «Det kan være den.» Nora reiste seg og børstet av hendene. «Da ser vi. Én ting om gangen.»

Nedenfor berget ble skogen mørkere og stillere. Nora gikk først, men ventet på Mormor Inga ved røtter og steiner. Den store granen sto der med røtter som tykke fingre over bakken.

Nora gikk en runde rundt stammen. Først så hun bare sprukken bark og en klump gammel kvae. Så så hun to buede streker og en liten spiss. «Hjertet!» ropte hun. Mormor Inga kom nær og holdt fingertuppen ved siden av merket uten å røre barken. «Der er det jo.» Nora så ned mellom røttene. Noe lyste gult i mosen, som små solhatter under granen.

Rundt granens røtter vokste kantarellene i små gule grupper. Nora fant én, så tre, så så mange at hun måtte telle på nytt. Mormor Inga tok fram den lille soppbørsten sin. «Vi tar bare dem vi begge kjenner igjen», sa hun, og Nora viste fram hver sopp før den fikk komme i kurven.

«De bitte små får stå igjen», sa Nora og pekte på noen som knapt hadde brettet ut hattene sine. Hun valgte store, fine kantareller, og Mormor Inga børstet bort barnåler og jord. Én ting om gangen: se, spørre, plukke, børste. Snart lå en liten gyllen haug i kurven. «Er det nok til pai?» spurte Nora.

Mormor Inga lente seg over kurven og smilte. «Til en veldig god pai.» På veien hjem lå maurtuen fortsatt ved furuen, og maurene skyndte seg fortsatt. Mosen fjæret under støvlene. Bekken klukket, og løvene snurret rundt, rundt, rundt.

Nora telte ledetrådene på fingrene. «Mosen. Maurtuen. Bekken. Berget. Hjertegrana.» Mormor Inga kikket bort på henne. «Og hva gjør vi neste år, når bregnene har forsøkt å gjemme veien igjen?» Nora knep sammen munnen, som om det var et veldig vanskelig spørsmål. Så klappet hun på ryggsekken der tegneblokken lå. «Vi tegner, selvfølgelig.» Hjemme ventet mel, egg og paiformen.

Hjemme satte Mormor Inga fram mel, smør, egg, ost og en rund paiform. Nora vasket hendene så lenge at vannet ble kaldt. Så trykket hun deigen ned i formen med begge tomlene. Først ble kanten tynn på den ene siden og kjempetykk på den andre.

«Den ser ut som et berg», sa Nora. «Et veldig sultent berg», sa Mormor Inga. Sammen jevnet de ut kanten. Nora strødde kantarellene over bunnen mens Mormor Inga vispet eggestanden. «Én ting om gangen», sa Nora. «Først deig. Så sopp. Så ost.» Da paien kom inn i ovnen, dugget kjøkkenvinduet igjen.

Mens paien kjølnet, åpnet Nora tegneblokken sin. Mosen ble en stor grønn pute. Maurtuen ble en prikkete haug. Bekken fikk en blå sving, berget en grå topp, og granen ble så stor at den nesten gikk utenfor papiret.

«Ikke glem hjertet», sa Mormor Inga. Nora laget et rødt hjerte på stammen og en liten gul prikk ved røttene. Så trakk hun den siste blå streken for bekken. Kjøkkenet luktet smør, ost og høstskog. Mormor Inga satte fram to tallerkener. Nora la den røde blyanten på tvers over kartet. «Neste år», sa hun, «tar vi én ting om gangen.»

Nora og hjertegrana

Nora og Mormor Inga går til høstskogen for å plukke kantareller til mormors sopppai. Da den hemmelige stien har grodd igjen, viser Nora veien, én ting om gangen, mot en gran med et hjerte i barken.

nb-no.sagatilldig.se